

gesteld worden, zijn producten te verkopen aan den Staat, in de eerste plaats graan, een der voornaamste uitvoerproducten van den door den Staat gemonopoliseerden handel.

Stalin stuurt thans een anderen koers of heeft er althans een begin mee gemaakt. De groep onder de boeren, die arbeiders in dienst heeft en een bepaalde hoeveelheid aan vee bezit, wordt gedwongen de exploitatie van den grond op deze wijze op te geven. Hun grond wordt ingebracht in een collectief bedrijf. Kleinvee, pluimvee en moestuin mogen behouden worden door den vroegeren eigenaar.

Volgens de jongste berichten vat Stalin dezen vorm van gemeenschappelijke bewerking samen onder den naam van artel, een naam, welbekend aan degenen, die het Rusland van vóór 1917 geprobeerd hebben te begrijpen.

Op dezen nieuwen koers mag niet overal en gelijktijdig worden heengestuurd, b.v. niet in gering-ontwikkelde landbouw-districten. Dwang mag niet overal worden aangewend. Overdrijving schaadt. Er is dus een andere weg ingeslagen dan door Lenin eens werd aangewezen.

Aan dien koers zit veel strijd vast tusschen arbeiders en boeren op het platte land.

De C.P.R. zal nu moeten afwachten, of de nieuwe bedrijven zooveel opleveren of meer opleveren als het particuliere bedrijf, en de staatsmacht minder in afhankelijkheid brengen van de boeren. Op dien weg, dat spreekt vanzelf, wenschen wij de C.P.R. het grootst mogelijke succes. Rosa Luxemburg heeft dezen weg ook gewild. Haar kritiek der Russische revolutie draait voornamelijk om dit éne punt. Des te meer reden voor de K.A.P. nu men probeert „den vijand in eigen land” de macht economisch te ontnemen, steun te bieden aan Sovjet-Rusland tegen den internationalen vijand van alle richtingen, met volledig behoud van onze kritiek op parlementarisme en vakbeweging als basis voor de taktiek der 3e Internationale in West-Europa.

Het Syndicalistisch Reformisme

In ons land bestaat, zoo men weet, een syndicalistisch vakverbond. Dit verbond dankt zijn ontstaan aan het feit, dat vakfederaties zich eenige jaren geleden hebben afgescheiden van het N.A.S., omdat het zich aansloot bij de Roode Vak-internationale van Moskou.

Intusschen heeft het N.A.S. zich weer losgemaakt van de R.V.I.

Inplaats van Moskou, koos de syndicalistische centrale een internationaal verbond, de I.A.A., met als middenpunt het

Duitsche verbond van syndicalisten met Rucker en Kater als leiders.

Voor degenen, die een weinig op de hoogte zijn van het verloop der feiten in Duitsland sinds November 1918, is het zeer begrijpelijk, dat de praktijk van deze soort vakbonden principieel niet zou kunnen verschillen van de groote mededingers, I.V.V. of van het N.A.S. hier in Nederland.

Het eenige verschil is misschien, dat bij ons deze kleine centrale van federaties den schijn tracht te bewaren van anti-parlementarisme, m.a.w. zuiver „economische” organisatie te zijn, alleen „economische” actie te voeren en dus geen politieke, wat voor deze enge geesten steeds synoniem moet zijn met parlementarisme. Wat het bewijs levert, dat anti-parlementarismers steeds nog vastgeroest zitten in de denkvormen van een vorig economisch- en politiek tijdperk, n.l. dat van de 2e Internationale, waartegen het syndicalisme een tijdlang een reactie was, b.v. in Frankrijk in zeer sterke mate.

De Hollandsche vertakking van het syndicalisme is eindelijk voor den draad gekomen, en wel te Amsterdam. Het secretariaat van de plaatselijke federaties neemt stelling hoofzakelijk tegen de werkloosheid.

Het is niet zonder humor, even hieronder hun „eischen” (is het niet beter te spreken van hun program), te laten volgen:

- Productieven arbeid voor werkloozen tegen vol loon;
- Verhooging van uitkeering ter betere verzorging hunner gezinnen;
- Verkorting van arbeidsdag der werkenden;
- Premievrije ziekte- en werkloozenverzekering.

Wij eischen verlagings van den gasprijs met 3 cent per M3. Wij eischen verlagings van den electriciteitsprijs met 5 cent per K.W.U.

Voor wat den eersten eisch betreft, hij is het geestelijk eigendom van den heer Wijnkoop; vol loon is een satire in een tijd, nu de loonen der werkenden steeds meer half-vol worden.

Dat de slachtoffers van het kapitalisme juist nu „vol loon” zouden kunnen erlangen, terwijl de vakbonden, groot en klein, de bestaande loonen niet kunnen handhaven, is een zelfbedrog.

Blijft over: productief werk. Wat is productief werk voor het kapitaal? Werk waaraan verdient wordt door den werkgever. Productief is, wat winst oplevert.

Schijnbaar is dat niet juist, want het verbeteren van land, het aanleggen van een kanaal, het maken van een beteren weg, het dempen van een moeras door de overheid, Gemeente, Provincie of

Staat, levert geen winst op. Althans direct niet, maar wel in de toekomst. Deze werken verbeteren de hulpmiddelen van het kapitaal, helpen de industrie, het verkeer, den landbouw bevorderen. In den regel zijn de werkloozen niet erg happig om uitgezonden te worden naar het platte land, om in keeten te worden ondergebracht. Waartoe ze echter gedwongen worden op straffe van inhouding van steun. De geschiedenis van de werkverschaffing hier te lande is er vol van. Stakingen op de werkverschaffing zijn duidelijke teekenen, hoe de proletariërs dit soort „productief werk” opvatten. En ander „productief werk” is er voorloopig niet. Want de ironie der geschiedenis wil, dat het „werk” steeds meer productief wordt met minder levende arbeidskrachten. De toenemende productiviteit van den arbeid brengt meerdere werkloosheid. Al zijn daarop plaatselijk voor bepaalde takken van industrie uitzonderingen mogelijk.

Productief werk eischen in een toestand, waarbij de productiemiddelen in handen zijn van een kleine groep bezitters, is een bewijs, dat men volslagen blind is voor de werkelijkheid van nu.

Het is het afdoend bewijs, dat men reformist is, dat men niet de verovering van de macht door de arbeiders vooropstelt, als het eenige middel om „productief werk” te verkrijgen voor het geheele proletariaat.

Wij achten het niet onnoodig, nog eens nadrukkelijk te waarschuwen tegen deze reactionaire leuze, die practisch uitloopt op werkverschaffing op het afgelegen platte land en de proletariërs afsnijdt van hun kameraden en hen tijdelijk uit hun sfeer ruikt; ze doet verwilderen. Bovendien stelt men de vakbonden in de gelegenheid de rol te spelen, de arbeidsvoorwaarden op zulke werkverschaffing te „regelen”, en als goede herders van het kapitalisme, stakingen op zulke inrichtingen den kop in te drukken! Heeft de houding van het N.A.S. dat dan niet geleerd aan de arbeiders?

Tot zoover deze eisch van de afdeling van het syndicalistisch Vakverbond, de plaatselijke Centrale te Amsterdam.

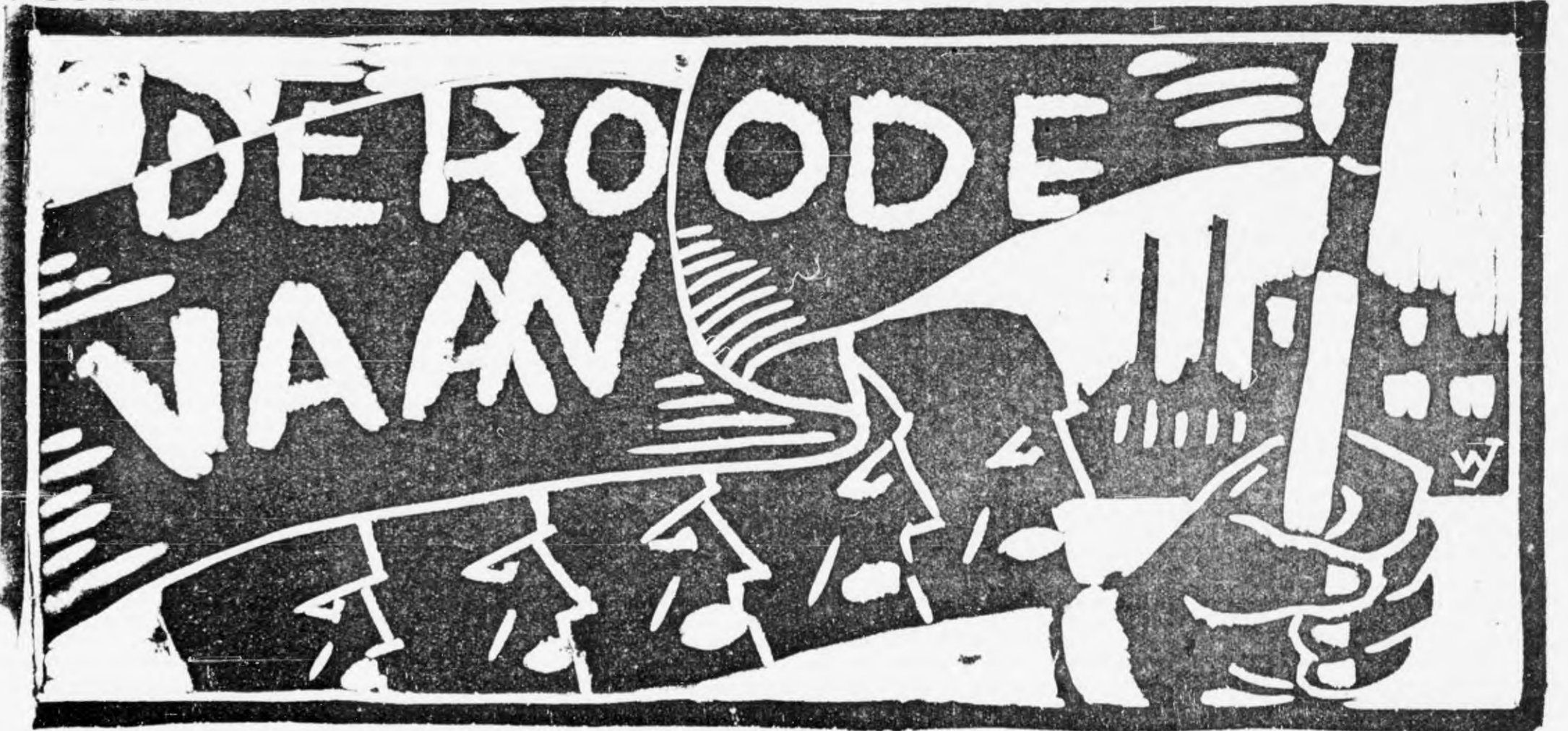
Wat de punten van het program b. c. en d. aangaat, met als aanhangsel verlagings van den prijs van gas en electriciteit, deze punten zijn overeenkomstig met die van modernen en N.A.S.-mannen. Ze zouden geen slechte lokspij zijn op een sociaal-democratisch program.

Tenslotte vestigen wij de aandacht er op, dat anarchisten van diverse schakeringen lid zijn van deze syndicalistisch-reformistische vereenigingen.

Van principes gesproken!

Redactie - Adres:

B. Luteraan, 2e Helmersstraat 47, A'dam.

ABONNEMENTS-

PRIJS

70 CT. P. 6 NUMMERS

ORGAAN VAN

DE AFDEELING AMSTERDAM
DER KOMM. ARBEIDERSPARTIJ

ADMINISTRATIE:

2E HELMERSSTR. 47 BELET.

AMSTERDAM-W

DE SECTIE VAN DE DERDE INTERNATIONALE IN HOLLAND EN DE VAKSTRIJD.

Bij een vorige gelegenheid hebben wij een boekje opengedaan betreffende de parlementaire taktiek der C.P.H., gevolgd door haar lid De Visser, wat aangaat belasting der regering - De Geer en militarisme van het soort der S.D.A.P., vooral gezien van het gezichtspunt der K.A.P., die de ontwikkeling van het proletarisch klassebewustzijn beschouwd als het kardinale punt van haar taktiek.

Gaan wij thans na hoe sinds de jongste crisis in de C.P.H. het congres zich heeft uitgesproken over de te volgen lijn bij den vakstrijd.

Uit het maandschrift „De Communist” van Maart nemen wij het stukje over, dat op ons onderwerp betrekking heeft, luidende:

„De voornaamste taak van de partij bestaat in zelfstandige voorbereiding organisatie en leiding van den economischen strijd. Daartoe is het onvoorwaardelijk noodig, dat een breede oppositie in bedrijf en vakbeweging wordt geschapen. Een planmatig en systematisch fractiewerk moet in alle vakvereenigingen worden georganiseerd. De partijgenooten, die zich organiseren kunnen, en die nog ongeorganiseerd zijn, moeten zich organiseren in de vakorganisaties”.

Als toelichting van algemeenen aard vooegen wij er bij, dat het 6e congres van

de 3e Internationale, in de zooveelste zitting, deze taktiek heeft vastgesteld.

Het congres zegt in één van zijn overwegingen, dat de reformisten **noeg steeds** de leiding hebben in de vakbeweging der verschillende landen. Deze erkenning na negen jaren cellentaktiek is niet van belang ontbloom.

De Comitern, die evenals vroegere K.A.P.-communisten een mechanische opvatting heeft omtrent het verband tusschen **crisis en beweging**, verwacht als een onafwendbaar gevolg van de ingetreden productiecisis in alle landen, een verscherping van den strijd, van het offensief van het kapitaal tegen het proletariaat en als gevolg het reageeren van het proletariaat tegen het kapitaal. Oj het laatste komt het natuurlijk aan. Op die basis zich plaatsende, wordt aan de secties de plicht opgelegd van organisatie en leiding van den economischen strijd.

Zoals uit de congresresolutie blijkt, blijven de leden der C. P. H. lid van de moderne vakbeweging, uit het N.A.S. zijn ze zoo goed als uitgesmeten.

Heel vernuftig heeft in theorie de C.P. twee ijzers in het vuur, de cel in den vakbond en de oppositie in het bedrijf.

Acht nu een vakbond een strijd noodig, beter, wordt hij gedwongen tot dien strijd door de patroons, en tracht hij in dien strijd langs den weg van een geringe toegaving een eind aan dien strijd te maken, dan treedt de toestand in, dat de leden der C.P. tegenleiding moeten geven, in en buiten den vakbond, en moet aansporen tot voortzetting van den strijd, tot alle eischen ingewilligd zijn.

Hoe het centraal bestuur van een vakbond zulk een tegenleiding zal behandelen, kan men op zijn vingers natellen.

In het andere geval, dat een vakbond alles slikt, zal men van den kant der C.P. onmiddellijk moeten aanpakken en de arbeiders moeten aansporen tot den strijd door middel van comité's in de bedrijven.

Onze geringe ruimte laat niet toe, meerdere voorbeelden aan te halen van situaties, die kunnen intreden.

Zooveel blijkt wel, dat de C.P. zelf **loonstrijd** zal gaan voeren buiten de vakbeweging, en de arbeiders onder eigen leiding brengt of wil brengen.

De C.P. en wat daarachter staat, de R.V.I. zal dan ook voor de geldmiddelen moeten zorgen bij staking of uitsluiting. Wordt zulk een strijd mogelijk gewonnen, dan zal men de arbeiders moeten onderbrengen in een **vaste organisatie**.

Vakvereeniging nummer zooveel is dan geboren.

Hoe bij zulk een taktiek de leden der C.P. kunnen geloven, dat zij toch lid van de vakbeweging mogen blijven van den kant der besturen, is wel een bewijs, hoe sterk het wondergeloof in de C.P. is.

Niet dat wij het erg vinden, dat de C.P.-leden tegen de vakbondleiders worden gesteld, volstrekt niet, integendeel.

Ons doel is slechts om aan te toonen, in welke bochten de Comitern zich wringt, **om het feit niet te willen erkennen**, dat de sterkste organisatie der contra-revolutie, de vakbeweging, al of niet modern, van binnen uit, niet kan worden gebroken.

Neen, zij gaat den weg van een nieuwe illusie door de mening te propageeren,

dat als zij de vakbeweging of een vakbeweging beheerschen, die anders zal zijn dan de bestaande.

Blijkbaar wil de Comintern zich onwetend houden omtrent de geschiedenis der vakbeweging, haar ontstaan, ontwikkeling en verloop gedurende den oorlog en van 1918 tot 1930.

Zij weet niet, dat de vakbeweging een vast bestanddeel is der burgerlijke maatschappij, zij weet niet, dat de vakbeweging leeft van het eene compromis tot het andere, zij moet rekening houden met het mogelijke in kapitalistischen zin. Zij weet niet, dat de vakbeweging de bacillendraagster is der burgerlijke ideeën, wijl nauw verbonden en samenhangend met het kapitaal, waarvan zij afhangt. Met den val van het kapitaal valt ook zij; vandaar de verdediging van het kapitaal door de vakbeweging als er gevaar dreigt dat het kapitalisme zal vallen.

Deze nieuwe taktiek der C. P. — stellen wij, dat men daaraan toekomt om te concurreren met de vakbonden — maakt haar standpunt niet beter, ondanks alle woorden, die de C. P.-leiding in woord en schrift er aan verspilt.

De C. P. stopt haar leden in contrarevolutionaire organisaties, vakbonden, lichamen die zij zelf geen haar te goed acht voor het plegen van het gemeenste Vlasserverraad, zelfs niet vertrouwt in een loonstrijd van de simpelste soort. Zij erkent de Comintern, dat zij aan dien loop van zaken niets heeft kunnen veranderen, de reformisten bleven de baas.

Zij dreigt thans met concurrentie, maar haar eigenlijke taktiek, verovering der vakbonden, geeft zij niet op. Zij sticht ze zelf, desnoods tegenover de bestaande.

Haar taktiek is slecht, zij wordt door den nieuwen draai niet beter, zal alleen meer verwarrend werken.

Feiten en feitjes uit het N.A.S.

Politiek gesproken boffen ze weer, ofschoon het toch slachtoffers zal kosten. We bedoelen de knalpartij van Katholieke steenzetters tegen menschen van het N.A.S., ondanks den goeden wil en afspraak van de laatste over loonen en tarief met de eersten.

Dat het Katholieke optreden wel eenige beteekenis heeft, blijkt o.a. uit de goedkeurende houding van het R.K.W.V. de centrale, die dit optreden in bescherming neemt.

Men moet wel in 't oog houden, dat wie onderkruipt, aanvalt, in den rug nog wel. Wie zich tweer stelt tegen die houding, handelt goed en is in staat van tegenweer.

Deze revolverhelden kunnen een begin worden van een fascistisch optreden, wat zal afhangen van het verdere verloop.

In elk geval is waakzaamheid voor elk strijdend proletariër geboden.

Overigens geen enkel teeken van verbetering in den geest van het N.A.S. Inzeggende!

Een lid der C.P.H. mag geen deel uitmaken van het bestuur van het N.A.S., zooals bleek bij de verkiezing van dit lichaam. Elk candidaat moet een verklaring teekenen, m.a.w. eerst de derde internationale afzweren!

Het N.A.S. heeft opgericht een werklozen-organisatie, natuurlijk gericht tegen de bestaande, die eenigszins onder C.P.H.-invloed staat.

Wij begrijpen niet van ons standpunt, hoe iemand, die zich communist noemt, lid wil zijn van het N.A.S., veel minder van zijn bestuur. Wat ons echter niet in den weg staat om objectief te beoordeelen de strekking van deze feiten, zooals het N.A.S. ze pleegt en steeds meer en erger. Het is voor een eenigszins nadenkend arbeider duidelijk, dat het N.A.S. eerstens bang is voor communistische propaganda in eigen gelid, tweedens dat het zeer snel reactionair wordt in den meest platten zin van het woord. Dat blijkt ook ten eerste uit het feit, dat Kitz, in den raad van Amsterdam, de stakers bij de werkverschaffing aanviel, en aanbeval om den stakers geen steun te verleen langs den weg van het Burgerlijk Armbestuur, dien zij vóór de uitzending ontvingen.

Het N.A.S. en zijn achterlijffe, de R.S.P. vormen een eenheidsfront met de bourgeoisie tegen de stakende tewerkgestelden. Daar in de toekomst de bond der werklozen, opgericht en gestuurd door Kitz e.s., onder de bevelen van het N.A.S. zal staan, zal het natuurlijk zeer interessant zijn om te zien, wat de houding zal zijn der georganiseerde N.A.S.-werklozen bij een staking der niet- of andersgezinde werklozen. We vreezen het ergste na de twee proeven, die het N.A.S. heeft afgelegd bij werklozenstakingen.

NASCHRIFT.

In „De Arbeid“ van 19 Juli over de staking in de „werkverruiming“ plaatst Sneevliet zich tegen Kitz door zich voor de staking te verklaren. Natuurlijk laat de diplomaat Sneevliet zich over Kitz als afgevaardigde der R.S.P. en P.A.S. niet uit!

De Europeesche Statenbond van Briand

De Volkenbond met zijn verschillende verdragen, staande op den grondslag van den vrede van Versailles, is geen of niet een voldoende soepel instrument voor het Fransche imperialisme, kan zich daarin niet voldoende uitleven, d.w.z. al zijn plannen doorzetten, vooral niet tegen Engeland, den heerscher over het vasteland, en zeer zeker nog minder tegenover de nog geweldiger nieuwe macht van de Vereenigde Staten, een gesloten geheel, een

werelddeel, politiek en economisch, met de meest verafgelegen imperialistische doeleinden, een macht, die o.m. Zuid-Amerika controleert reeds nu, die als China een vlucht neemt op de grondslagen van het kapitalisme, de geweldigste indringer zal zijn met zijn kapitaal, en elke revolutionaire ontwikkeling reeds thans in de kiem smoort en overal met soepele manieren, zendelingen, scholen en de meest billijke waren zich in China vastzet, voorbereidt en omverwerpt alle mededingers.

Reeds in het conflict over den Ooster-spoorweg stond Amerika aan den kant van Nanking tegen Sovjet-Rusland.

Japan zal Amerika neerwerpen, als het voldoende is gevorderd, gevaarlijker vijanden, die Japan zouden kunnen helpen, heeft mat gezet. Japan gaat dan onverbiddelijk uit Mantsjoerije.

De Vereenigde Staten zullen een nieuwe verdeling van de aarde invoeren. Engeland begrijpt dat ook zeer goed. Het oude Albion zal dan ook zooveel mogelijk met Canada, Zuid-Afrika, Australië en zelfs met Britsch-Indië en Egypte aan dien klemmenden greep probeeren te ontkomen.

Het plan-Briand houdt rekening met dit schijnbaar verafgelegen doel. Zonder het uitdrukkelijk te zeggen in het schema van den bond van Europa, komt het toch neer op een samenvatting van alle economische krachten van Europa tegen Amerika. Zijn deze potenties slechts in principe op één doel gericht, dus nog niet doorgevoerd, of gebrekkig, broksgewijs, dan zal dat Europeesche eenheidsfront op de meest scherpe wijze gericht zijn tegen de Amerikaansche wereldfinanciers, tegen de trusts, tegen de imperialistische verdeling van de aardbol zooals Amerika wil, vóór het behoud van den bestaanden toestand op imperialistisch gebied van het oude Europa mede in verband met den vrede van Versailles, die nieuwe koloniale gebieden heeft gebracht aan Frankrijk, Engeland en België.

Het plan-Briand richt zich ook wel de gelijk tegen Engeland, tegen deze als heerscher op het vasteland van Europa. Frankrijk rekent op Roemenië, Polen en Tsjecho-Slowakije; de anderen probeert hij mee te krijgen.

Engeland staat thans voor een moeilijke keuze. Zal het meedoen tegen zichzelf en zich laten slepen door Briand op één front tegen Amerika?

Zal het voor den schijn mooie woorden gebruiken en er mee instemmen en verder alles stap voor stap saboteeren als het plan kans kreeg van invoering met een zwak begin?

Is 't niet natuurlijk gezien den steun der Dominions, dat Engeland zich zal concentreren economisch en politiek op de landen van het eigen rijk? Zal het dan niet sterker staan tegen Amerika en Frankrijk als met de z.g. vereenigde Staten van Europa, waarin Frankrijk de

overhand zal hebben?

Wordt het plan-Briand werkelijkheid, dan gaat de kapitalistische ontwikkeling nog sneller in Europa. De slavernij van en door de techniek, in handen van het kapitaal, zal nog toenemen. De concentratie van het kapitaal gaat dan nog sneller worden, de rationaliseering wordt dan nog intenser.

Politiek wordt dan het front van het kapitaal sterker. De kracht der contrarevolutie in Europa in alle vormen, wordt versterkt, politiek, industrieel en militair, tegen het proletariaat!

Het is, nuchter bekeken, ook al doet Engeland niet mee met het plan-Briand, het meest kans biedende burgerlijke front tegen Sovjet-Rusland en tegen alles, wat communist is in de landen van Europa.

Dat wij als communisten zulk een plan niet kunnen bevorderen, n.l. versterking van het gevaar van den wereldoorlog, vermeerdering van kans op een veldtocht tegen „Sovjet-Rusland“, de allerscherpste uitbuiting van het proletariaat en daarmee gepaard gaande politieke kneveling door een gemaskeerd fascisme, is nogal duidelijk. Aan het plan-Briand den oorlog! Slechts verraders kunnen het er mee eens zijn.

De verdeling van den Zendtijd door de Christelijke Regeering.

De Vara is verheugd, de Avro is bedroefd; de christelijke omroepverenigingen zijn in de wolven.

Er is toch iets, wat aan deze regeling vastzit, wat door het dagblad „Het Volk“ noch door „De Standaard“ wordt geopend.

Waarom dat kabaal voor de Avro door bladen als het „Handelsblad“ en de N. R. Crt.?

Omdat de Avro kapitalistisch is? Zijn de christelijke omroepverenigingen niet kapitalistisch? Is de S.D.A.P. geen nette partij die voor de landsverdediging is en voor de zelfstandigheid van Insulinde met Sint Juttemis als de kalveren op het ijs dansen?

Is de S.D.A.P. niet volkomen betrouwbaar voor het kapitaal als het er op aan komt miljoenen arbeiders op te offeren voor het kapitaal?

Is de S.D.A.P. niet van plan elke revolutie in de kiem te smoren, en de straten rood te verven met bloed als het gaat tegen de communisten?

Neen, zij kregen daarom met de christelijken evenveel „recht“ op zendtijd als de partijen van rechts, die de brandkast beschermen met bijbel en wieroekvat, wijl zij de steunpilaren zijn van de contrarevolutie in Europa, en in Nederland, zij het niet in intieme, toch in verstandhouding staan met de R. K. Staatspartij, de partij van de onvervalschte reactie der fabri-

kanten van het Zuiden, van het geldbezit, van den Paus, den bondgenoot van Mussolini!

De verdeling van den zendtijd door Minister Reymer onder de omroepverenigingen voor te stellen als een overwinning van het proletariaat, zooals Het Volk doet, is voet geven aan zelfmisleiding en valschen waan bij de arbeiders.

Juist omdat de S.D.A.P. geen partij van het socialisme is, en dus niet van de revolutie wil weten, daarom kreeg zij „gelijk recht“ met de kapitalistische groepen in den aether.

De redenen waarom de regeering zoo gehandeld heeft, zijn geheel andere dan de Avro zegt, het Handelsblad wil bekenen, de N. R. Crt. kan toegeven.

Het is daarom wel van eenig belang, deze redenen in het licht te stellen tegen de dompers, liberaal, clericaal en sociaal-democraat.

Deze redenen zijn ingewikkeld, vertakt en saamgeweven met het politieke leven, zooals dat in Nederland is gebrouwen door de partijen van het parlement.

De leus in ons land van „rechts“ tegen „links“ was steeds die van geloof en ongelooft, van den godsdienst tegen de „red“. De „kleine luyden“ werden opgezet met christelijke voorstellingen tegen het ongelooftige liberalisme, met als eisch evenveel geld voor het christelijk onderwijs als voor het openbare.

Door deze tegenstelling steeds scherp op den voorgrond te plaatsen, kreeg men veel arbeiders, die christelijk zijn, mee, vooral omdat die anti-these (tegenstelling) vaak met half begrepen sociale kritiek op het kapitaal gepaard ging, vooral in streken met liberale fabrikanten en fabrieksbarons.

In streken met gereformeerde of katholieke uitbuiters sprak men anders, liet men de „sociale“ kritiek niet hooren.

Zoo speculeerde de christelijke politiek op de klasstegenstellingen tusschen kapitaal en arbeid, tusschen groot- en kleinbezit, en kwam aan de regeermacht, zonder ook maar een haar te krommen van het kapitaal, van „god mammon“.

Thans hebben wij een regeering van overheerschend roomschen inslag, plus antirevolutionairen, met Colijn-mannetjes.

De christelijke omroepverenigingen kunnen door zulk een regeering niet worden achtergesteld bij de Avro.

De christelijken vertellen geheel in den trant van den schoolstrijd: wij willen gelijk recht met de Avro.

Voor wie geen vreemde is in de politiek van Nederland, kan deze manier van voorstelling niet anders worden opgevat dan de toepassing van de anti-these op de zendtijdverdeling.

De groote kranten Handelsblad en N. R. Crt. blijven ook in den eigen anti-these-stijl door te schrijven van het „sectarisme in den aether“ oftewel het geloof, het christendom, zooals men zou schrijven als men poogde duidelijk te zijn.

Buitendien wordt de Avro geschetst als de nationale algemeene omroep, door die kranten.

Daarin steekt waarheid. In een klasse-maatschappij is de waarheid omtrent de klasseverhoudingen niet voor alle klassen gelijk, noch hebben alle leden der zelfde klasse een even helder inzicht omtrent het eerst noodige.

Het grootkapitaal met imperialistische spits zegt zooveel als: kijk eens, dat bezit van ons, vooral in Indie, loopt gevaar door de beweging van de inheemschen, door de onrust van het proletariaat, en zal zeker komen te verkeeren in een toestand van wankelbaarheid, in de komende conflicten van Amerika en Engeland of mogelijke combinaties, die thans nog niet uitgestippeld kunnen worden.

Moet, zegt het meest bewuste deel van de bourgeoisie, het nationale bewustzijn niet zoo krachtig mogelijk worden versterkt? Kan dat niet het best door de Avro? Is het nationalisme niet de ideologie van het imperialisme?

Zoo denkt de Vrijheidsbond met Fock. Daarom weg met alle verdeeldheid.

Een nationale omroep voor het heele volk. Zoo schrijft het Handelsblad, het orgaan van het koloniale kapitaal, maar verholen; zoo schrijft de N. R. Crt.

Zoodat de strijd over de Avro niet anders is dan een strijd om het proletariaat te vergiftigen met nationalistische leuzen, die staan in dienst van het bloedige imperialisme.

Des te erger als het proletariaat van de moderne vakbeweging en de S.D.A.P. er in loopt door de reformistische leugenachtigheid van zijn leiders, van zijn pers, van zijn Vara met het water- en melksocialisme, steunende op kleinburgerlijke voorstellingen van een kapitalisme zooals het niet meer is.

P. J. TROELSTRA.

Bij de vele nitingen na den dood van Troelstra willen wij ook de onze laten hooren.

Troelstra was de leider van het proletariaat in het tijdperk van den opbloei van het kapitalisme. Leider althans van een zeer groot deel met beperktheden, eigen aan iemand, die steeds Fries was en dacht in nationale en locale afmetingen als het politiek betrof.

Dat Troelstra niet beter kon zijn dan leiders over de grens (met eenige excepties) is een waarheid, die zich opdringt als men de houding der arbeiders der groote en kleine landen met elkaar vergelijkt van 1914-1918.

De ineenstorting van de 2e Internationale, het voortbrengsel der geschiedenis van 1889-1914, het tot een bereik op het gebied der arbeidersbeweging, die overging in een uileval voor het imperialisme van het „eigen“ land in 1914, Troelstra was de eerste, die het kon tot uiting brengen, wijl Nederland het leger

